

BÁLINT ÁGNES

## MAZSOLA

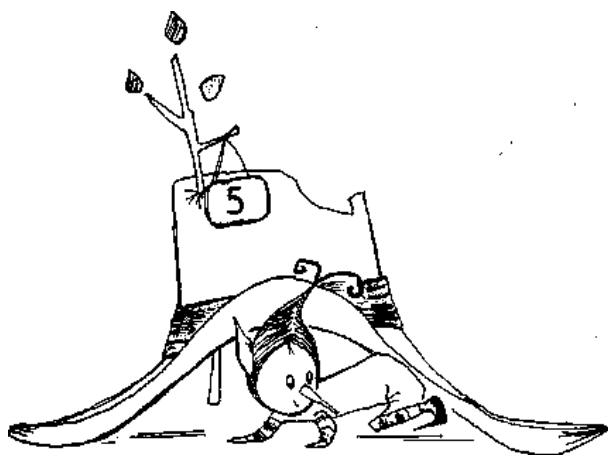
BRÓDY VERA BÁBFIGURÁIVAL ÉS RAJAIVAL

MÁSODIK, BŐVÍTETT KIADÁS

MÓRA KÖNYVKIADÓ • BUDAPEST 1968



## AZ EHEŐ HÁZ



A Futrinka utca végén, szinte már a mezőn, ócska, molyette kalap hevert. Ez alatt a kalap alatt tanyázott Manófalvi Manó, a madárijesztők barátja. Régebben a kalap is egy madárijesztő fején díszelgett, de mióta Manófalvi Manó megörökölte, és házzámbatlát szerelt rá, ház lett belőle. Sajnos, október végén, egy este a szél elfújta a kalapot házzámbatlástól, és Manófalvi Manó földél nélkül maradt. Más lakás után kellett néznie. Szerencsére talált a mezőn egy jókora sütőtököt, aminek a cinkék már kivájták a belét.

– Ez megteszi! – vélekedett a manó.

–Korántsem lesz olyan meleg, mint a kalap, de legalább nem fújhatja el egykönnyen a szél.

Fakéregből ajtót, ablakot mesterkedett a tökre, ablaküveg is került egy törött palack cserepeiből. Tűzhelyet agyagból tapasztott, s egy rozsdás cső lett a kémény. Az agyagból tapasztott tűzhely – ha jól megtömték kukoricacsutkával – csak úgy ontotta a meleget.

„Már nem is bánom, hogy a kalap elröpült a fejem fölül – gondolta Manófalvi Manó a tűz mellett üldögélve.

– Ez a tökház jóval melegebb lakásnak ígérkezik.”

Egy baj volt csupán: a tökházat mindenki meg akarta enni, aki csak arra járt vagy repült. Manófalvi Manónak unosuntalan fel kellett tápázkodnia a jó meleg kuckóból, hogy a varjakat, pockokat, nyulakat elriogassa.

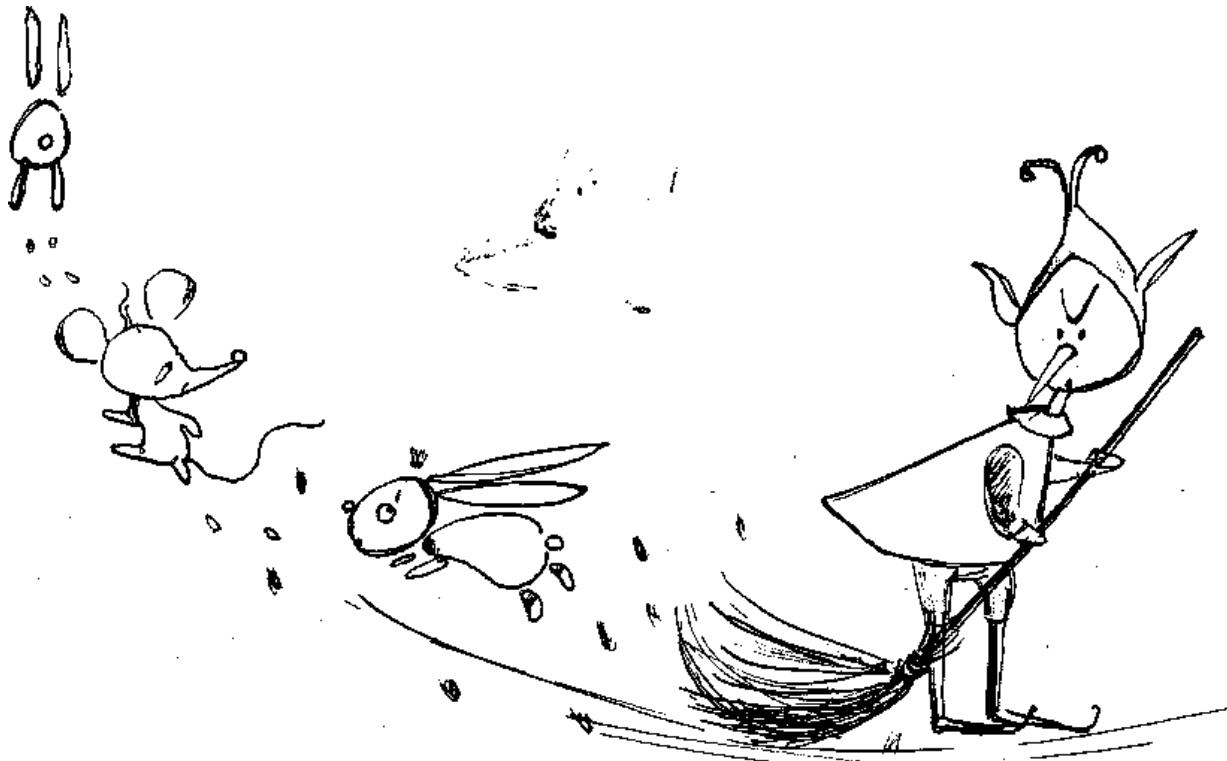
– Nem látjátok, hogy ebben a tökben laknak? – kiabálta mérgesen, lúdtollseprűjével hadonászva.

– Ez nem megennivaló!

Lámpagyújtás után nemigen háborgatták, mert a tökházikó ablaka messzire világított, s még a legvaksibb vén varjújának is feltűnt, hogy amiben lámpa ég, az nem ehető. Manófalvi Manó ilyenkor nyugodtan nekiülhetett újságot olvasni. Egy este épp a híreknél tartott („ . . . leugrott a mozgó kerékpárosról, és megütötte magát Bolha Barnabás szalmafalvi lakos. . . ”), amikor kintről csámcsogást hallott.

Ugyan ki csámcsoghat odakint ? Manófalvi Manó el sem tudta képzelni. Mikor azonban a tökházikó falán lyuk keletkezett, s a csámcsogást már úgyszólván a szobában lehetett hallani, Manófalvi Manó rádöbrent, hogy valaki – lámpavilág ide, lámpavilág oda – megint belerágott a tőkbe.

Felkapta hát a seprűt, és kirohant. Egy induri-pinduri malac rágta a házat. Manófalvi Manó még soha életében nem látott ilyen hitvány kis malacot. Nem is teketóriázott vele sokat: egyszerűen odébb söpörte.



A kismalac gurult, és torkaszakadtából visított:

– Ui, ui, ui!

– Majd adok én neked másnak a házat bekebelezni! – fenyegette Manófalvi Manó a seprűjével.

A malacka bánatosan nyöszörgött:

– Éhes vagyok! Már órák óta nem ettem!

– Akkor sem kell fölfalni a házamat! Különben is adhatok neked kukoricalepényt. Tessék, kerülj beljebb! Kukoricalepény! Édes, drága kukoricalepény . . . ,

Fél perc múlva csámcsogástól visszhangzott az egész tökház.

– Ez aztán ízlik nekem! – mondta a kismalac két harapás között.

– Ne beszélj teli szájjal! – figyelmeztette a manó.

– És főleg ne csámcsogj! Evés közben szíveskedjél csukva tartani a szádat!

A kismalac szelíd mosollyal nézett rá:

– Hiszen úgy nem lehet enni!

– Dehogynem! – biztatta a manó. – Próbáld csak meg!

Rövid kísérletezés után a kismalac megállapította, hogy csakugyan lehet csukott szájjal enni. Mire ezt jól begyakorolta, elfogyott az egész tál délről maradt kukoricalepény.

– Úgy jóllaktam, mint a duda! – dőlt hátra a kismalac szuszogva. – Még el is álmosodtam. Manófalvi Manó megsimogatta a feje búbját.

– Aztán ha hazamégy, otthon is jusson eszedbe, hogy szépen kell enni! Erre a kismalac váratlanul sírva fakadt:

– Ui, ui, ui!

– Szent Szilvماغ! – kiáltott Manófalvi Manó. – Most meg ki bántott ?

– Senki! – szipákkolt a kismalac. – Csak eszembe jutott, hogy nekem nincs is hova hazamennem...

– Ejha! Hát nincs otthonod?

– N i . . . nincs... Elkergetett a gazda, mert azt mondta, olyan kicsi vagyok, mint egy szem mazsola. És belőlem úgysem lesz soha tisztességes disznó!

A derék manó szíve megesett a kismalacra. Azt mondta hát neki:

– Tudod mit, te Mazsola? Maradj itt nálam! Úgyis mindig egyedül vagyok, s hacsak nem fúj erre a szél egy-egy újságlapot, bizony sokat unatkozom magamban.

A kismalac hirtelen szólni sem tudott örömeiben. Orrcskáját beletörölte Manófalvi Manó nadrágszárába, és összevissza röfögött:

– Manócska, kedves Manócska, de jó, hogy itt maradhatok! Hova is mentem volna, mivé is lettem volna?

A nagy örvendezés után közös erővel betapasztották a lyukat, amit Mazsola rágott a tökhéjon. Igaz, Mazsola inkább csak nézte, hogyan dolgozik Manócska. Nagyon álmos volt már.

El is aludt a kályhalyukban.

